

Arrest

nr. 179 610 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt op 29 mei 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 1 juni 2016 asiel aan.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat de vingerafdrukken van de verzoekster reeds werden geregistreerd in Italië wegens illegale binnenkomst. Op 3 juni 2016 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 5 augustus 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit* agreement vast, in toepassing van artikel 22.7. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 8 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Tigrinya afkomst verklaart te zijn, werd op 30.05.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 01.06.2016 asiel in België. Ze was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08.05.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 01.06.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Daarin verklaarde ze in februari 2016 vertrokken te zijn uit Eritrea en stelde ze eerst te voet naar Ethiopië te zijn gereisd waar ze tot maart 2016 in een vluchtelingenkamp te Adi Harish (ET) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus, te voet en per pick-up verder door naar Soedan waar ze 10 dagen in het huis van de smokkelaar te Khartoem (SD) verbleef. Daarna reisde betrokkene per pick-up verder door naar Libië om vervolgens vanuit Tripoli (LY) per boot naar Italië te reizen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08.05.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst. Betrokkene ontkende het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en stelde tevens ook geen documenten te hebben ondertekend in Italië. Ze verklaarde dat ze met de boot aankwam op een voor haar onbekende plaats in Italië waarna ze door de Italiaanse autoriteiten per bus naar twee andere voor haar onbekende Italiaanse plaatsen werd gebracht. Ze benadrukte dat ze niet naar een opvangcentrum werd gebracht door de Italiaanse instanties en verklaarde vervolgens weggevlucht te zijn en met de auto, via een Afrikaanse smokkelaar, naar Catania (IT) en Milaan (IT) te zijn gereisd. Betrokkene stelde 2 nachten te Catania (IT) en 3 nachten te Milaan (IT) te hebben verbleven alvorens per auto van haar smokkelaar door te reizen naar België met een transit via Parijs (FR). Betrokkene arriveerde in België op 29.05.2016, werd door onze diensten geregistreerd op 30.05.2016 en vroeg asiel in België op 01.06.2016.

Betrokkene verklaarde dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze graag in België wil studeren en omdat België een goed land is. Ze uitte verder ook verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat ze stelde voor België te hebben gekozen en daarom ook graag in België wil blijven.

Via een tussenkomst van de raadsman van betrokkene d.d. 06.07.2016 uitte betrokkene verdere bezwaren tegen een overname door Italië in het kader van Verordening 604/2013. De raadsman van betrokkene benadrukte dat betrokkene een jonge alleenstaande vrouw is zonder familie of een contact - en opvangnetwerk in Italië. Verder wordt er ook verwezen naar de massale toestroom van kandidaat-vluchtelingen in Italië waardoor er een acute opvangproblematiek ontstaat in Italië. Op basis hiervan stelt de raadsman van betrokkene dat betrokkene geconfronteerd zal worden met een tekort aan opvang waardoor het risico bestaat dat ze op straat terecht komt. De raadsman van betrokkene stelt verder ook dat op basis van het profiel van betrokkene als jonge alleenstaande vrouw en de structurele opvangproblematiek in Italië betrokkene in geval van overname door Italië blootgesteld zal worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder wordt er ter staving verwezen naar verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook twee recente verslagen in verband met de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 03.06.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 05.08.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van deze stilzwijgende overeenkomst voor de overname van en de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze besloot in België asiel te vragen omdat België een goed land is, alsook haar verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat ze stelde voor België te hebben gekozen, merken we op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen hieromtrent ook nogmaals dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene ontkende tijdens haar gehoor dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar bevestigde wel via Italië naar België te zijn gereisd. We merken hieromtrent op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 2 aantoonde waaruit moet worden afgeleid dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk geregistreerd werden in Italië. Verder merken we ook op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Op

basis van dit artikel kunnen we er dan ook van uitgaan dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief geregistreerd werden in Italië.

Betrokkene verklaarde verder ook door de Italiaanse autoriteiten naar verschillende voor haar onbekende plaatsen te zijn gebracht en benadrukte dat deze plaatsen geen opvangcentra waren. We merken in dit geval op dat het EUODAC-resultaat type 2 en de verklaringen van betrokkene aantonen dat zij geen asiel vroeg in Italië.

Op basis van deze vaststellingen zijn we dan ook van oordeel dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming richtte tot de Italiaanse instanties waardoor het de Italiaanse instanties dan ook niet euvel kan worden geduid dat zij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als zij geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

We merken verder op dat betrokkene tijdens haar gehoor verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder uitte betrokkene wel verdere bezwaren tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 via een tussenkomst van haar raadsman d.d. 06.07.2016.

Gericht op de verklaring van de raadsman van betrokkene dat betrokkene een jonge alleenstaande vrouw is zonder familie of een contact - en opvangnetwerk in Italië merken we op dat op basis van de verklaringen van betrokkene we kunnen besluiten dat betrokkene niet alleenstaand is vermits ze verklaarde religieus gehuwd te zijn met een in Israël verblijvende echtgenoot. Verder merken we op dat betrokkene geen melding maakte van in België verblijvende familieleden of van een uitgebreid contact - of opvangnetwerk in België.

De raadsman van betrokkene benadrukte verder ook een acute en structurele opvangproblematiek in Italië waardoor hij van mening is dat betrokkene in Italië geconfronteerd zal worden met een tekort aan opvang waardoor er een reëel risico bestaat dat betrokkene op straat terecht komt wat volgens de raadsman van betrokkene gelijk staat met een blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst in dit verband ook naar verschillende arresten van de RVV en daaromtrent wensen we te benadrukken dat dossiers bij de RVV onafhankelijk en individueel behandeld worden en dat er geen melding wordt gemaakt dat de specifieke situatie van de betrokkenen in deze arresten vergelijkbaar is met de situatie van betrokkene. Daarnaast verwijst de raadsman van betrokkene ook naar verscheidene pagina's van een 'Dublin Regulation Report' geraadpleegd via <http://www.dublin-project.eu/dublin/Dublin-news/New-report-Dublin-II-regulation-lives-on-hold>. Op basis van deze toegevoegde link kon dit rapport echter niet geraadpleegd worden door onze diensten waardoor we deze informatie niet konden verifiëren en dus ook niet kunnen nagaan op welke periode dit betrekking heeft.

We wijzen er desbetreffend ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat er op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1991 geboren vrouw, wiens echtgenoot - met wie zij verklaart religieus gehuwd te zijn - in Israël verblijft. We merken hieromtrent dat de raadsman van betrokkene melding maakt dat het profiel van betrokkene aanleiding geeft om te besluiten dat een overdracht van betrokkene aan Italië zou leiden tot een blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat er zowel door haar als door haar raadsman geen medische attesten of andere documenten aangebracht werden waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene tot een kwetsbaar profiel behoort en dat haar

omstandigheden vergelijkbaar zijn met de situatie waarover sprake was in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland*. Het loutere feit dat betrokkene een jonge vrouw is die alleenstaand naar Italië overgedragen zal worden is volgens ons geen gegronde reden om te besluiten dat betrokkene tot een dermate kwetsbaar profiel behoort waardoor haar overdracht naar Italië gelijk zou staan met een blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Verder maakte de advocaat van betrokkene ook melding van een acute en structurele opvangproblematiek in Italië. Betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië merken we op dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. We verwijzen hieromtrent ook naar het, ook door de raadsman van betrokkene aangehaalde en geactualiseerde, rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin vermeld wordt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake.

Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn verder dan ook van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat de overname van betrokkene aan Italië werd verzocht met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit betekent dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst en we benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken betreffende ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat betrokkene effectief de mogelijkheid zal hebben om de asielprocedure in Italië op te starten. We verwijzen hieromtrent opnieuw naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Zo maakt het bovenvermelde AIDA-rapport melding van het feit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen en die voorafgaand geen asiel hebben gevraagd in Italië de mogelijkheid hebben om een asielvraag in te dienen in Italië: "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure" (p. 40). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag ook onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

Tot slot benadrukken we nogmaals dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat er in haar dossier verder geen attesten, verklaringen of elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten⁽⁴⁾.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3.2., tweede lid, van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door een lidstaat naar een andere lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75

EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekers naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekers

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78;

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waar naartoe de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348;

EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54;

EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort.

Zie:

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80;

EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

1.2. Artikel 4 van het EU-handvest bepaalt:

“(…)”

1.3. Artikel 3.2. al. 2 van de Dublin III verordening bepaalt:

“(…)”

1.4. Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen legt voor de Overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat : « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

De motivering dient de bestuurde in staat te stellen te kunnen inzien welke redenen de overheid ertoe geleid heeft de beslissing te nemen.

1.5. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

(...) "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding." (...) (...) "Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen." (...)

Zie:

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 februari 2009 nr. 23.538

Arresten van de Raad van Staten dd. 2 februari 2007, nr. 167 411 en 14 februari 2006, nr. 154 954

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 december 2009 nr. 36 480

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Een appreciatiefout in hoofde van de overheid bij het nemen van een beslissing tast de relevantie, de opportuniteit of het geschikt karakter hiervan. In een dergelijk geval dient de beslissing vernietigd te worden.

2.1. In het licht van de delicate en evoluerende situatie in Italië moeten beslissingen in het kader van de Dublin III-Verordening met de grootste voorzichtigheid moeten worden genomen. Dit brengt met zich mee dat verwerende partij een compleet en rigoureuus onderzoek dient te voeren op basis van actuele informatie.

Zie:

RvV, arrest nr. 159072 van 21/12/2015,

RvV, arrest nr. 138950 van 22/02/2015,

Het feit dat verzoekster een jonge vrouw zonder kinderen is stelt verwerende partij niet vrij concreet na te gaan aan de hand van actuele informatie of zij geen risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugname door Italië.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar hypothetische verbeteringen van de opvangproblematiek ten gevolge van maatregelen die genomen zouden worden om de structuur van hun opvangsysteem te veranderen. Er wordt in de bestreden beslissing niet verwezen naar recente verslagen of concrete informatie waaruit zou blijken dat de situatie in concreto is veranderd sedert de laatste verslagen van AIDA en andere NGO enerzijds en de laatste arresten van Uw Raad betreffende overdracht aan Italië.

In de bestreden beslissing wordt evenmin verwezen naar vastgestelde verbeteringen in de opvangstructuur in Italië waaruit met zekerheid kan worden gesteld dat iedere asielzoeker of gedublineerde in Italië adequate opvang krijgt.

In de bestreden beslissing wordt dus geenszins aangetoond dat de opvang van asielzoekers onder waardige omstandigheden voortaan gegarandeerd kan worden bij overdracht aan Italië.

Het onderzoek van verwerende partij beperkt zich tot het stellen :

- dat Italië Europese fondsen heeft gekregen in het kader van de verwezenlijking van de Dublin-verordening,*
- dat bepaalde structuren waarnaar verwezen werd in de door verzoeksters raadsman medegedeelde verslagen niet meer operationeel zijn;*
- dat Italië de Conventie van Genève heeft geratificeerd,*
- dat Italië de asielaanvraag van asielzoekers inbegrepen “gedublineerden” zal onderzoeken,*
- dat de structuren van het Italiaans opvangnetwerk gewijzigd werd,*
- dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn t.a.v. de massale instroom van migranten,*
- dat de Italiaanse autoriteiten inspanningen leveren om hun opvangnetwerk te verbeteren,*

Op basis van een opsomming van cijfers ivm opvangplaatsen en diverse geleverde inspanningen meent verwerende partij dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië geen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Volgens verwerende partij is het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen. Dit werd tegengesproken door de laatste arresten van Uw Raad.

In de recente arresten van Uw Raad wordt ook verwezen van de actuele risico's van schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het EU-handvest ingeval van overdracht aan Italië omwille van de opvangomstandigheden in Italië al dan niet in combinatie met de blijvende toestroom van asielzoekers.

Zie:

*RvV, arrest nr. 138950 van 22 februari 2015,
RvV, arrest nr 153.160 van 23 september 2015,
RvV, arrest nr. 156.249 van 9 november 2015,
RvV, arrest nr. 159.072 van 21 december 2015,
RvV, arrest nr. 175 527 van 09 februari 2016,*

Uit het laatste AIDA VERSLAG van december 2015 met betrekking tot de opvangomstandigheden in Italië blijkt dat de opvangomstandigheden, ondanks verschillende wijzigingen in de opvangstructuur, nog steeds bijzonder moeilijk blijven. De aanpassingen aan het opvangsysteem wegen bovendien niet op tegen de blijvende instroom van migranten op het Italiaanse grondgebied.

(...) “The situation of Dublin returnees

Persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (“verbale di invito”) indicating the competent Questura where he or she has to go.

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination.¹⁴⁰ Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into.

- Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;
- Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:
 - o The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;
 - o The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CIE. If not, he or she may lodge an appeal when notified.
 - o The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;
 - o The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is, however, a problem common for all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v Switzerland*,¹⁴¹ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together."¹⁴² (...)

AIDA, DECEMBER 2015, p.40

(...) "Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation." (...)

AIDA, DECEMBER 2015, p.63

(...) "Generally speaking, all CARA are very often overcrowded. " (...)

AIDA, DECEMBER 2015, p. 70

Sedert het arrest *Tarakhel v Switzerland* dd. 04/11/2014 van het EHRM zijn de opvangomstandigheden niet dermate verbeterd om te kunnen stellen dat er, bij overdracht aan Italië, geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Europees Handvest is. De stelling die verwerende partij o.a. uit het AIDA verslag van december 2015 put kan dus niet gevolgd worden.

In de bestreden beslissing blijft verwerende partij dus in gebreke aan te tonen dat er in de huidige context - met name de blijvende massale toestroom van migranten - voortaan garanties zijn met betrekking tot opvang conform de menselijke waardigheid in Italië. (des te meer na de sluiting van de Balkanroute)

Gelet op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM diende verwerende partij zich te verzekeren dat alle risico op vernederende en onmenselijke behandelingen uitgesloten zijn.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nochtans niet dat alle risico's uitgesloten zijn en dit, ondanks de wijzigingen van het opvangstructuren in Italië.

2.2. Het feit dat Italië het verzoek tot overname niet heeft beantwoord is ook een element waarmee verwerende partij geen rekening heeft genomen. Nochtans blijkt hieruit dat er geen toegewezen opvangplaats is voor verzoekster ingeval van overdracht aan Italië. Zij zal dus aldaar geconfronteerd worden met een tekort aan opvangplaatsen en een overbezadigd opvangnetwerk. Uit de zeer algemene en hypothetische stellingen van verwerende partij in de bestreden beslissing blijkt niet (met zekerheid) dat verzoekster bij overdracht aan Italië opgevangen zal worden in waardige omstandigheden. Het risico op schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 EU-Handvest bij overdracht aan Italië is, in onderhavig geval, dus des te groter. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat verwerende partij dit element heeft genegeerd.

2.3. Het laatste AIDA verslag meldt geen concrete tastbare verbetering van de opvangomstandigheden in Italië.

Het verslag klaagt ook het gebrek aan overzichtelijke informatie over de kwaliteit van de opvang in Italië aan. De opvangomstandigheden varieert aanzienlijk in functie van de structuur (CARA, SPAR, CAS, ...) en de regio.

(...) "CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psycho-social assistance. Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed." (...)

AIDA Verslag, December 2015, p. 65

(...) "Obtaining detailed data for each CAS is extremely difficult, due to the temporary nature and different types of structures provided (hotels, schools, bed and breakfast etc.) ." (...)

AIDA Verslag, December 2015, p. 69

(...) 'In practice, reception conditions vary considerably among different accommodation centres and also among the same type of centres. Therefore it is extremely difficult to give a full picture and reliable information for each reception centre. Generally speaking, SPRAR centres meet better standards than CARA, CDA and CPSA. However, SPRAR centres are reception facilities of different types such as apartments and hotels. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres.' (...)

AIDA Verslag, December 2015, p. 70

(...) "With regard to the emergency reception facilities established on the basis of the increased number of arrivals by sea, there is no information available on reception conditions in such centres at this stage, as there is no monitoring system or public reports describing conditions." (...)

AIDA Verslag, December 2015, p. 74

2.4. De tekortkomingen van het Italiaans opvangsysteem worden aangeklaagd in talrijke bronnen.

Het verslag nr13531 van 9 juni 2014 met als titel « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes » luidt als volgt :

« des efforts louables ont permis aux autorités italiennes et à leurs partenaires de répondre aux urgences, mais de nombreux problèmes d'ordre structurel subsistent dans la politique italienne de migration et des mesures s'imposent pour adapter le système aux besoins »

CoE PACE Doc. 13531, Verslag nr 13531 « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes », 9 juin 2014,

<http://www.assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-DocDetails-FR.asp?FileID=20941&lang=FR>

Op 08 juli 2014 heeft het UNHCR een standpunt ingenomen:

« Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return »

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR's Statement re PACE Recommendation & Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores, 8 Jul 2014,

<http://www.refworld.org/docid/53bbef784.html>

De Resolutie 2000/2014 van de Raad van Europa luidt als volgt :

« L'Assemblée parlementaire salue l'intensification des efforts des autorités italiennes pour faire face aux situations d'urgence, notamment par le biais de l'opération « Mare Nostrum ». Cependant, des problèmes structurels continuent de peser sur les mesures à prendre de toute urgence pour adapter les systèmes italien et européen aux besoins. D'une part, des capacités d'accueil adéquates, l'identification conforme des personnes et le contrôle ultérieur de leurs déplacements, ainsi qu'un traitement rapide et transparent des flux migratoires mixtes sont quelques-uns des impératifs auxquels les autorités

italiennes doivent pleinement satisfaire. D'autre part, les autorités européennes doivent redéfinir leurs politiques et leurs réglementations relatives à l'immigration, et les soutenir par des moyens financiers et opérationnels appropriés »

<http://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-XML2HTML-fr.asp?fileid=21039&lang=fr>

Het aantal migranten die via de zee in Italië aankomt, blijft toenemen. Het aantal toekomstige migranten is in 2016 nog toegenomen ingevolge de sluiting van de Balkanroute. Dit belet enige tastbare verbetering van het Italiaans opvangsysteem.

Angelino Alfano, de Italiaanse Minister voor binnenlandse zaken verklaarde "200.000 asielzoekers op het Italiaanse grondgebied te verwachten" in 2016. Federica Mogherini, vertegenwoordigster voor het buitenlands beleid van de EU heeft het over "500.000 migranten" die op het punt staan naar Europa te trekken.

<http://tempsreel.nouvelobs.com/monde/migrants/20160322.OBS6938/italie-face-a-l-inevitable-retour-des-refugies-renzi-joue-sa-survie-politique.html> ;

(stuk 3)

In 2016 kent Italië al een toename van asielzoekers met 36 % in verhouding met de cijfers van vorig jaar.

<http://tempsreel.nouvelobs.com/monde/migrants/20160322.OBS6938/italie-face-a-l-inevitable-retour-des-refugies-renzi-joue-sa-survie-politique.html>

(stuk 3)

Italië verwacht nog een enorm aantal aankomsten van asielzoekers in 2016 (veel meer dan de voorbije jaren).

<http://www.lesechos.fr/monde/europe/021822872777-les-flux-migratoires-augmentent-a-nouveau-en-italie-1212067.php?bqY4kdXDl0ZirZk5.99>

(stuk 4)

Hierdoor zijn de Italiaanse opvangcentra overbezadigd:

« Au 30 mars, 109.320 migrants occupaient les différentes structures réparties sur l'ensemble du territoire italien. La saturation est proche et les tensions se sont accrues en raison des conditions de vie souvent pénibles. Si les arrivées se poursuivent à ce rythme, le ministère de l'Intérieur pourrait, dès cet été, être contraint de réquisitionner des casernes et de mettre en place des campements »

<http://www.lesechos.fr/monde/europe/021822872777-les-flux-migratoires-augmentent-a-nouveau-en-italie-1212067.php?bqY4kdXDl0ZirZk5.99>

Zie :

Stuk 4

AZG heeft trouwens beslist zich terug te trekken van bepaalde Italiaanse opvangcentra omwille van de onaanvaardbare opvangomstandigheden :

« Dans les circonstances actuelles, notre capacité à offrir une réponse efficace à des besoins médicaux et psychologiques à des personnes vulnérables - y compris à des femmes enceintes, des mineurs et des victimes de torture - à Pozzallo et dans les centres de réception secondaires à travers la province de Raguse, est extrêmement limitée »

<http://www.msf.lu/sur-le-terrain/msf-dans-le-monde/europe-moyen-orient/italie/msf-met-un-terme-a-ses-activites-dans-le-centre-daccueil-de-pozzallo-en-italie.html>

Zie :

Stuk 5

Sedert september 2015 past Italië een systeem van « hots spots » toe. Dit systeem wordt fel bekritiseerd:

« En septembre, l'Italie a commencé à appliquer le système dit des « hot spots », qui consiste à sélectionner les demandeurs d'asile de certaines nationalités pour leur accorder une relocalisation dans d'autres États membres de l'UE où ils pourraient solliciter l'asile. À la fin de l'année, le programme de relocalisation avait abouti au transfert de 184 personnes. On craignait que les demandeurs d'asile et les migrants ne soient victimes de détention arbitraire et que leurs empreintes digitales ne soient relevées de force dans les centres définis comme des « hot spots ». En Sicile, les autorités ont émis des arrêtés d'expulsion à l'encontre de personnes dès leur arrivée, ce qui laissait craindre que celles qui ne

pouvaient prétendre à une relocalisation ne soient expulsées sans avoir au préalable eu la possibilité de solliciter l'asile ou de recevoir des informations sur leurs droits.

En septembre, la Cour européenne des droits de l'homme a condamné l'Italie, dans l'affaire Khlaifia, pour la détention arbitraire, les mauvais traitements et l'expulsion collective subis par un groupe de Tunisiens en 2011. Cette affaire concernait la détention de ces personnes dans le centre d'accueil de Lampedusa et sur des navires militaires, ainsi que leur rapatriement sommaire en Tunisie sans prise en compte de leur situation individuelle ».

<https://www.amnesty.org/fr/countries/europe-and-central-asia/italy/report-italy/>

Zie :

Stuk 6

De Nederlandse Raad van State heeft reeds overdrachten aan Italië geschorst.

Voorzitter Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (mr. Hent), 5 juni 2014, nr 201403712/2/V4) ;

De Grote Kamer van het EHRM heeft reeds in haar arrest « Golojan TARAKHEK en anderen t/ Zwitserland » dd. 04/11/2014 de verwijdering van een asielzoeker naar Italië gesanctionneerd.

Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat de opvangproblematiek in Italië niet kan worden genegeerd.

Zie :

RvV, 30/01/2015, nr. 137 696

RvV, 27/04/2015, nr. 144 188

RvV, 28/04/2015, nr.144 367

RvV, 23/09/2015, nr. 53 160

RvV, 29/09/2015, nr.153 580

RvV, 16/10/2015, nr. 154 751

RvV, 21/12/2015, nr.159 072

RvV, 09/02/2016, nr.161 616

Uw Raad heeft overigens reeds geoordeeld dat zelfs een asielzoeker zonder bijzonder kwetsbaar profiel niet mag worden overgedragen aan Italië en dit, omwille van de bijzonder slechte opvangomstandigheden in Italië.

RvV, 30/01/2015, nr. 137 196

In het bovenvermeld arrest heeft Uw Raad ook herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich geen gedeeltelijke lezing kan permitteren van de objectieve informatie in haar bezit.

In het arrest van 29/09/2015 (nr 153 580) stelt Uw Raad wat volgt :

« D'une part, le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir, le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans la décision attaquée, que les demandeurs d'asile faisaient l'objet d'un transfert dit de Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien. D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et 'qu'en date du 22 septembre 2015, soit le jour de la prise de la décision attaquée, les Ministres de l'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne (pièce3). Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines (pièce 4) et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la 'crise des réfugiés'. Au vu de l'ensemble des éléments du dossier administratif et des pièces de procédures, il n'apparaît pas que les rappels

jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contestés par la partie défenderesse. La circonstance que les Etats membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux »

Zie :

RvV, 23/09/2015, nr 153 160

Kort geleden heeft Uw Raad nog geoordeeld wat volgt:

« Le Conseil souligne ensuite qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [...] ainsi que des éléments propres au cas du requérant. Le Conseil estime dès lors, qu'au vu desdites informations évoquées ci-avant, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait à celle-ci, à tout le moins, d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que le requérant se retrouve sans hébergement, et sans les moyens de pourvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH), en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres à son cas, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles établir une 'vulnérabilité aggravée' »

Zie :

RvV, 09/02/2016, nr 175 527

Gelet op de reeds vastgestelde tekortkomingen (zie o.a. Aida verslag 2015 en algemene beschikbare informatie over de opvangvoorzieningen die tot de recente rechtsspraak van de RvV heeft geleid), de ontstentenis van vastgestelde verbeteringen en/of van overzichtelijke informatie over de huidige opvangomstandigheden in Italië, kan verwerende partij niet ernstig beweren dat de overdracht van verzoekster aan Italië geen enkel risico op vernederende en onmenselijke behandelingen inhoudt. In onderhavig geval heeft verwerende partij de uitsluiting van schendingen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het EU-Handvest niet ernstig, of minstens, onvoldoende onderzocht en dit, ondanks het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de huidige toename van asielzoekers in Italië sinds de sluiting van de Balkanroute. Zij houdt evenmin rekening met het systeem van « hot spots » en de gevolgen hiervan voor de opvang van asielzoekers.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing negeert ook artikel 3§2 (lid 2) van de Verordening Dublin III en dit, ondanks de structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedures en het Italiaans opvangsysteem met als gevolg een schending van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing schendt dus ook artikel 3§2, lid 2 van de Verordening Dublin III.

Uit de voorafgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissing ook artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen schendt.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat verwerende partij niet nauwkeurig heeft onderzocht of alle risico's op blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen in hoofde van verzoekster, als alleenstaande kwetsbare jonge vrouw, uitgesloten zijn bij overdracht aan Italië.

De motivering van de bestreden beslissing is ook inadequaat daar zij niet alle garanties weergeeft van een uitsluiting van alle risico's op onmenselijke en vernederende behandelingen rekening houdende met de (on)beschikbare informatie, de huidige opvangcrisis in Italië en de toestroom van migranten. De in de bestreden beslissing aangehaalde wijzigingen met betrekking tot de opvangstructuren volstaat in se niet

om alle risico's uit te sluiten. Immers, de door verwerende partij geciteerde informatie verwijst geenszins naar drastische, tastbare en concrete verbeteringen ten opzichte van de reeds vastgestelde zwaarwichtige tekortkomingen.

De recente verslagen omtrent de opvangomstandigheden in Italië stippen nog steeds tekorten in de opvangstructuren en opvangcapaciteiten aan. (zie Aida-verslag in administratief dossier)

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing ook op dit vlak artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3.2. al.2 van de Dublin III verordening, artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

4. De bestreden beslissing steunt zich op verslagen en artikelen van 2015. Al de verslagen en artikelen waarnaar verwerende partij verwijst, dateren van meer dan 6 maanden. Het administratief dossier bevat enkel het AIDA-verslag van december 2015. De andere artikelen waarnaar verwerende partij verwijst, zijn niet aanwezig in het administratief dossier.

Nochtans rust een algemene motiveringsplicht van de bestuurshandelingen met individuele strekking op het bestuur en dit krachtens artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uw Raad heeft meermaals herhaald dat de bronnen waarop de beslissing wordt gesteund geactualiseerd dienen te worden:

« 3.10 La partie défenderesse s'appuie ainsi sur une information collationnée il y a plus de deux ans, alors qu'il est de notoriété publique que le conflit ayant cours actuellement en Syrie entraîne des répercussions dans les pays voisins amenant notamment un afflux considérable de personnes originaires de ce pays cherchant refuge dans les pays limitrophes.

A cet égard, le Conseil rappelle l'arrêt n° 188 607 du 8 décembre 2008 du Conseil d'Etat duquel il ressort que « le document versé au dossier administratif par la partie adverse (document CEDOCA) renseigne sur la situation dans le sud-est de la Turquie au 26 octobre 2006, alors que la décision attaquée est datée du 26 avril 2007. L'on constate qu'une période de six mois s'est écoulée entre ces deux documents. Compte tenu du caractère évolutif des conditions de sécurité dans les régions affectées par des conflits armés, il y a lieu de considérer que le document versé au dossier par la partie adverse ne répond pas aux conditions de mise à jour que l'on peut légitimement attendre de ce type de document ». Le Conseil estime que si, en l'espèce, le Liban ne fait pas face à une situation de conflit armé, sa proximité avec la Syrie et le fait qu'une jurisprudence antérieure du Conseil a pu mettre en évidence une attitude dans le chef des autorités libanaises consistant à entraver ou à empêcher le retour des réfugiés palestiniens au Liban, la prise en compte des changements sur place au Liban et l'adoption par le Conseil d'une position différente par rapport aux arrêts précités au point 3.8 supra ne peuvent s'appuyer que sur des informations qui doivent être les plus actuelles possible.

Il est dès lors essentiel d'actualiser le « S.R.B. – « Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon » daté du 27 mai 2011 en particulier en ce qu'il a recolté l'avis de l'UNRWA elle-même »

Zie :

RvV, arrest nr. 103 506, 27 mei 2013

RvV, arrest nr. 103 509, 27 mei 2013

RvV, arrest nr. 104 209, 31 mei 2013

De toestroom van asielzoekers blijft voortdurend veranderen. Het aantal asielzoekers is dus een variabel gegeven. (zie punt 2). Omwille van de sluiting van de Balkansroute heeft Italië thans te kampen met een aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers. De situatie in Italië is drastisch veranderd de laatste maanden ingevolge de sluiting van de Balkanroute. Bijgevolg diende verwerende partij haar bronnen te actualiseren. In onderhavig geval is dit echter niet geschied.

Uw Raad heeft herhaald :

« le Conseil souligne qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III

soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées »

Zie :

RvV, 29/09/2015, nr 153 580

« Le Conseil réitère juger qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions. À cet égard, il apparaît que la simple affirmation – sans quelconque référence à une documentation précise – selon laquelle « les demandeurs d'asile sont accueillis dans des centres pour demandeurs d'asile tels que les centres CARAs » suffise à considérer que la partie défenderesse n'a pas manqué à cette exigence et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante à l'appui de sa requête et en termes de plaidoiries, élément par ailleurs non contesté par la partie défenderesse. Néanmoins, il n'appartient pas au Conseil de se prononcer lui-même sur l'existence ou non d'un risque de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en cas d'éloignement forcé du requérant. En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile en Italie, avant de décider de procéder à l'éloignement du requérant »

Zie :

RvV, arrest nr 144.619 van 30 april 2015

RvV, arrest nr 138.950 van 22 februari 2015

RvV, arresten nr 144.400 en nr 144.401 van 28 april 2015

RvV, arresten nr 144.426 en nr 144.427 van 29 april 2015

Bijgevolg heeft verwerende partij gefaald in haar zorgvuldigheidsplicht en evenredigheidsplicht door geen rekening te houden met geactualiseerde informatiebronnen betreffende de huidige opvangsituatie in Italië, o.a. na de sluiting van de Balkanroute.

Door haar motivering te baseren op niet recente en niet geactualiseerde verslagen en artikelen (die van meer dan 6 maanden dateren) schendt de beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht.

Door haar beslissing te steunen op verslagen en artikelen die niet aanwezig zijn het administratief dossier en waarvan verzoekster geen kennis heeft kunnen nemen, schendt verwerende partij artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 EVRM;*
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- Artikel 3.2 § 2 van de Dublin III Vo.;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- De zorgvuldigheidsplicht;*
- De evenredigheidsplicht.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat verweerder niet nauwkeurig heeft onderzocht of alle risico's op blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen in hoofde van verzoekende partij, als alleenstaande kwetsbare jonge vrouw, uitgesloten zijn bij overdracht aan Italië.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schendingen van artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke

kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet ernstig is.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens - met voldoende verwijzing naar verschillende actuele rapporten - dat er voldoende onderzoek werd gevoerd, en er een correct besluit werd genomen.

Zie in dezelfde zin:

“De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit rapporten blijkt dat de Dublin-III-overgedragen ... waaronder verzoekende partij ressorteert - voorwerp uitmaken van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Dit Fonds betreft een creëren van opvangcapaciteit specifiek gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen. Verzoekende partij bevestigt dit in haar citaat uit het AIDA-rapport in haar verzoekschrift waarin het volgende wordt gesteld: gedurende de laatste jaren werden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra werden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds. De opmerking van verzoekende partij dat het aantal overgedragen in 2012 3.893 bedroeg en de capaciteit van voormelde opvang slechts 443 doet geen afbreuk aan de door verzoekende partij zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een

doorschuifstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat voor wat haar persoonlijk betreft zij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zou worden opgevangen...2.5.2.3. Prima rade toont de verzoekende partij geen schending aan artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Europees Handvest en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.” (R.v.V. nr. 149 184 van 6 juli 2015).

De verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geenszins wordt aangetoond dat de opvang van asielzoekers in Italië in waardige omstandigheden gebeurt.

De verzoekende partij laat evenwel na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerd slechte behandeling van asielzoekers in Italië doch zij weerlegt hiermee de terechte motieven van de bestreden beslissing geenszins.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verweerder merkt op dat verzoekende partij in antwoord op bovenstaande vraag zich beperkt tot: “Ik heb bezwaar tegen Italië. Ik koos voor België dus ik wil hier blijven.”

Terwijl in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gewezen op de verklaringen van verzoekende partij zelf:

“Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. ”

Voormelde uitspraken van verzoekende partij wijzen geenszins op een risico op omstandigheden zoals voorzien door artikel 3 EVRM. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is terecht van oordeel dat “De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”.

Verzoekende partij, die in het verleden geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nu zal worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening, maakt geenszins aannemelijk dat zij in Italië geen gepaste opvang zou genieten. Op geen enkele manier weerlegt verzoekende partij de terechte motieven dienaangaande.

Zie ook:

“Zonder enigszins te stellen dat het begrip kwetsbaarheid moet worden verengd tot het hebben van kinderen, merkt de Raad op dat de raadsman, ter zitting gevraagd naar eventuele andere elementen van kwetsbaarheid van verzoeker, enkel het feit aanstipte dat het om een asielzoeker gaat. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië niet mag werken, geen Italiaans kent en geen familie heeft, stelt de Raad vast dat dit evenzeer voor België geldt. Het indienen van een verzoek tot internationale bescherming geeft verzoeker in België evenmin de mogelijkheid tot werken, verzoeker

haalt niet aan een van de landstalen te kennen, noch hier familie of kennissen te hebben. De Raad stelt vast dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Zo verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid naar rapporten die aannemelijk maken dat ook Dublin-terugkeerders die nooit eerder een asielaanvraag in Italië indienden, een asielaanvraag kunnen indienen en dezelfde rechten hebben als andere asielzoekers. Gezien verzoeker geen enkel ander element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid, behalve het feit dat hij asielzoeker is, kan de Raad in casu niet volgen dat de gemachtigde, naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten en hieromtrent uitdrukkelijk had moeten motiveren. Zowel conform het arrest Tarakhel als conform de AME-beslissing kunnen het aangehaalde feit asielzoeker te zijn enerzijds en de te verwachten gevolgen bekeken vanuit zijn materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief anderzijds niet volstaan om aan te riemen dat verzoeker, in geval van overdracht aan Italië, een voldoende reëel en imminent risico op ontbering in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft" (R.v.V. nr. 143 014 van 13 april 2015, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verzoekende partij beweert verder dat zij door een verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan:

- Opvang zou in Italië nog steeds bijzonder moeilijk zijn;
- Er zou geen rekening zijn gehouden met de grote instroom aan asielzoekers en migranten;

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten – die recenter zijn dan de rapporten waarop verzoekende partij zich steunt:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, up-to-date tot December 2015;
- "Third resettlement and Relocation forum- Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015

Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Voorts wijst verweerder erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielpprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder benadrukt dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met zijn betoog, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure, toont verzoeker geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden tekort komen, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Evenmin kan verzoekende partij voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing niet heeft genomen op grond van actuele bronnen.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt.

Verweerder verwijst naar de uitvoerige motieven diensomtrek in de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielprocedures in Italië worden geconfronteerd.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

Teves kan verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het feit dat het aantal migranten in 2016 toegenomen is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel terecht de mening toegedaan dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoekende partij na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit recentere publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30.04.2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Tegen begin 2016 kan het in het leven geroepen SPRAR opvangnetwerk 32.000 personen herbergen.

Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Dit wordt ook bevestigd in zeer recente rechtspraak van de Raad:

“2.1.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat er systematische tekortkomingen zijn in de opvang, wijst de Raad op wat volgt. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië is geregeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM, bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van 22 december 2015 en de recente korte verslagen van AIDA: (...)

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de verwerende partij zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij zij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Verder wijst de verwerende partij er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, met behulp van

het 'Europees Vluchtelingenfonds' (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het EVF (p.45) en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen.

Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij zij verwijst naar het AIDA-rapport van 30 april 2015 en 'The Italian Roadmap' van oktober 2015. Zij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de verwerende partij wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders, zoals opgenomen in het AIDA-rapport van 22 december 2015, niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 63). In dit kader stipt de verwerende partij aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Met haar betoog waarbij ze wijst op de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen toont de verzoekende partij geheel niet aan dat de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en artikelen een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Gelet op al deze elementen weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. (R.v.V. nr. 166 582 van 27 april 2016) (eigen markering)

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn.

Verzoekende partij blijft volharden in zijn betoog als zou de actuele opvangsituatie nog steeds structurele gebreken vertoont.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij niet over de waarborgen zal beschikken die haar geboden worden door het internationaal en Europees recht, en er om die reden een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te worden aangenomen.

Het weze herhaald dat het niet is omdat er zich volgens het AIDA-rapport tekortkomingen zijn in de opvangmogelijkheden, dat er zich structurele problemen stellen die een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zouden uitmaken.

Terwijl de verwijzing naar de (pers)artikelen door verzoekende partij ook niet dienstig is. Verzoekende partij verwijst naar internetartikels met betrekking tot de situatie in Italië, doch er kan geenszins worden aangenomen dat dergelijke artikels de nodige objectiviteit vertonen en afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing die is gesteund op informatie uit toonaangevende rapporten.

Verweerder wijst hieromtrent naar de uiteenzetting in het arrest nr. 169.032 dd. 03.06.2016:

"Waar de verzoeker verwijst naar een rapport van OSAR en een interview met een directeur van het SPRAR-systeem, merkt de Raad op dat dit rapport in oktober 2013 werd gepubliceerd en dat de informatie die hieruit blijkt nog van ruim daarvoor dateert. Ook de informatie uit het voormelde interview slaat op de periode 2012-2013. Daar tegenover staat dat uit de informatie die de gemachtigde hanteert en ook uit de informatie die de verzoeker bijbrengt, blijkt dat de Italiaanse overheden sindsdien grote inspanningen hebben geleverd en de opvangvoorzieningen aanzienlijk hebben uitgebreid. Met de verwijzing naar deze stukken toont de verzoeker dan ook niet aan dat hij anno 2016 bij een Dublinoverdracht naar Italië aan dermate onmenselijke behandelingen zal worden blootgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden vastgesteld. Ook met het citaat uit de mededeling van het UNHCR van 11 april 2014, kan zulks niet blijken. Dit citaat betreft enkel een oproep aan de EU om Italië te ondersteunen bij het verhogen van de opvangcapaciteit. Hieruit blijkt nog niet dat hieraan geen gevolg zou zijn gegeven.

Het extract uit het artikel van the Guardian van 26 november 2015 dat de verzoeker aanhaalt betreft een citaat van de voorzitter van de organisatie "Associazione 3 Febbraio". Voor zover al kan worden aangenomen dat zijn verklaringen berusten op objectief vastgestelde feiten, merkt de Raad op dat het slechts de situatie in een aantal noodopvangfaciliteiten betreft. De verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij, als Dublinterugkeerder met een uitdrukkelijk overnameakkoord, in een dergelijke opvanginitiatief zal terecht komen. In casu leert de lezing van de bestreden akte en het AIDA-rapport van december 2015 dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er lijkt vooreerst een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "circuits". De verzoeker zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststellingen toont verzoeker, een alleenstaande jonge man die verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, niet aan dat de korte periode die hij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens hij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst verder op de volgende passage in de bestreden akte:

"Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien."

Wat de citaten uit een rapport van Artsen Zonder Grenzen (MSF) en de NGO Lasciate CIEntrare betreft, merkt de Raad op dat hieruit op het eerste gezicht nog niet blijkt dat de toestand in de overgrote meerderheid van de verscheidene hierboven geduide opvangstructuren dermate slecht is dat van structurele, inhumane toestanden in de asielopvang kan worden gesproken. De informatie van Artsen Zonder Grenzen handelt over de situatie in de opvangcentra op Sicilië, en meer bepaald het emergency reception centre te Pozzallo. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker naar Venetië wordt overgebracht, zodat het op het eerste gezicht uitgesloten is dat de verzoeker in een CAS in Sicilië zal terecht komen. Ook de informatie van Lasciate CIEntrare, voor zover het al om objectief verifieerbare gegevens gaat, kan op het eerste gezicht niet op verzoekers geval worden betrokken. De informatie is immers zeer algemeen en vaag en hieruit blijkt geen enkele beoordeling in deze of gene zin van de opvangvoorzieningen voor Dublinterugkeerders." (vetschrift toegevoegd)

Verzoekende partij houdt verder voor dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat Italië het verzoek tot overname niet heeft beantwoord. Het gegeven dat door Italië niet uitdrukkelijk werd ingestemd met de overdracht binnen de door wet bepaalde termijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvraag van verzoekende partij met de nodige waarborgen zal worden behandeld.

Verweerder laat gelden dat de Italiaanse overheid minstens 7 dagen voor de overdracht hiervan in kennis worden gesteld. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat het uitblijven van antwoord van de Italiaanse overheid enige consequenties zou hebben voor de opvang van verzoekende partij.

Tot slot laat verweerder gelden dat de verwijzing van verzoekende partij naar de vele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig is. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de omstandigheden van de aangehaalde rechtspraak dezelfde zijn als de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt.

Daarenboven heeft de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwerking.

Er kan geen schending van artikel 3 EVRM worden weerhouden, noch een schending van artikel 3.2 van de Dublin-Verordening.

Evenmin kan verzoekende partij zich beroepen op artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, daar verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat verzoekende partij onderworpen zal zijn aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen in Italië.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de in casu bestreden beslissing terecht werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, inclusief het zorgvuldigheids- evenredigheidsbeginsel.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In haar uiteenzetting beroept de verzoekster zich meermaals op het rapport over Italië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report – Italy”, up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport). Zij wijst er op dat uit dit rapport blijkt dat de opvangomstandigheden in Italië, ondanks verschillende wijzigingen in de opvangstructuur, nog steeds bijzonder moeilijk blijven en stelt dat de aanpassingen aan het opvangsysteem bovendien niet opwegen tegen de blijvende instroom van migranten op het Italiaanse grondgebied. Voorts merkt de verzoekster op dat het AIDA-rapport geen concrete tastbare verbetering van de opvangomstandigheden in Italië meldt en het gebrek aan overzichtelijke informatie over de kwaliteit van de opvang in Italië aanklaagt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de bestreden beslissing meermaals op het AIDA-rapport beroept en dat hij ook aangeeft dat een kopie ervan aan het administratief dossier wordt toegevoegd. Er dient echter te worden vastgesteld dat zich in het in het kader van de onderhavige vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bij de Raad neergelegde administratief dossier geen kopie van voormeld AIDA-rapport bevindt. Zodoende is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of de informatie die de gemachtigde blijkens de bestreden beslissing meent te kunnen afleiden uit het betrokken rapport, daadwerkelijk beantwoordt aan de inhoud van dit rapport en of de gemachtigde bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van een partiële lezing ervan. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt zij de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Het

gegeven dat de verzoekster in haar verzoekschrift een aantal passages uit het betrokken AIDA-rapport citeert, kan aan het bovenstaande geen afbreuk doen. Deze losse passages laten immers niet toe het AIDA-rapport in zijn geheel te bekijken. Hetzelfde geldt voor de parafraseringen uit het rapport (via verwijzing naar rechtspraak van de Raad) uit de nota met opmerkingen. Ook het feit dat andere bronnen waarop de gemachtigde zich steunt zich wel in het administratief dossier bevinden, kan geen afbreuk doen aan het feit dat de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kan doorvoeren met betrekking tot het betoog van de verzoekster aangaande elementen die al dan niet blijken uit het AIDA-rapport.

Aangezien de verwerende partij het AIDA-rapport, waarnaar meermaals wordt verwezen in de bestreden beslissing en waarop de bestreden beslissing in belangrijke mate is gesteund, niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze een volledige wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk (cf. RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN